

prism

Monster Town

คดีฆาตกรรมในเมืองปีศาจ

怪物の町

มายสุเกะ คุไร
เขียน

ลาวัลย์ ขจรเจนยุทธ
แปล

“หรือเพราะรุ่นพี่อ่านนิยายเล่มนี้เลยเริ่มฉุกคิดว่า
เมืองนี้มันประหลาดครับ”
-มายสุเกะ คุไร

การอ่านดีจากรากหญ้าพี่สัปดาห์

คำนำสำนักพิมพ์

คุณจะมีมันใจได้อย่างไร...ว่าคนที่เพิ่งเดินสวนไปไม่ใช่ฆาตกร!

หลังจากเรียวตะ เด็กหนุ่มชั้นมัธยมปลายย้ายมาอยู่ที่เมืองอาคาเนะได้ไม่นาน เขาค้นพบเห็นเหตุการณ์ฆาตกรรมในสวนสาธารณะเข้าโดยบังเอิญ และด้วยความช่วยเหลือจากเด็กสาวประหลาดที่เรียกตัวเองว่ารุ่นพี่ เรียวตะจึงรอดมาได้อย่างหวุดหวิด เหตุการณ์นั้นทำให้เขาได้รู้ว่า เบื้องหลังของเมืองอันสงบสุขแห่งนี้เต็มไปด้วยเหล่าฆาตกรสติวิปลาส แล้วเรียวตะจะเอาตัวรอดอย่างไรในเมืองอันบ้าคลั่งแห่งนี้

คำเตือน หลังอ่านนิยายเล่มนี้จบ คุณจะเริ่มคิดว่าเมืองที่ดูปลอดภัย ชีวิตประจำวันอันแสนเรียบง่าย และผู้คนที่พบเจออยู่ทุกวัน อาจซ่อนความลับที่คาดไม่ถึงเอาไว้...เพราะสิ่งที่เห็นอาจไม่เป็นอย่างที่คิด

prism

คำนำผู้แปล

“หากเมืองที่คุณอยู่เต็มไปด้วยฆาตกร...” คือคำโปรยปกของนิยายเรื่อง *Monster Town คดีฆาตกรรมในเมืองปีศาจ* นี้อาจฟังดูเหมือนเป็นแค่นิยายฆาตกรรมที่ต้องตามหาตัวฆาตกร แต่เมื่อดิฉันได้อ่านและถอดความในแต่ละประโยคอย่างค่อยเป็นค่อยไป ดิฉันกลับรู้สึกเหมือนถูกกะเทาะความเชื่อเดิมที่ห่อหุ้มหัวใจมาเนิ่นนานว่า เรายังเชื่อในสิ่งที่ตาเห็นได้สนิทใจมากแค่ไหน และด้วยลีลาการเล่าเรื่องของคุณนายสุเกะ คุโร ไม่เพียงแต่สอดแทรกแนวความคิดเชิงจิตวิทยาไว้ในเรื่องราวอย่างแนบเนียนเท่านั้น แต่ยังสร้างคำถามที่สั่นสะเทือนถึงตัวบุคคล ถึงเมือง และถึงสังคมที่เรากำลังใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างลึกซึ้งและเฉียบคม

ดิฉันจึงหวังว่า เมื่อคุณได้เดินผ่านเมืองปีศาจอันเป็นเมืองแห่งฆาตกรเมืองนี้แล้ว คุณจะได้อำตอบของคำถามที่เกิดขึ้นในใจระหว่างทาง

และดิฉันหวังเป็นอย่างยิ่งว่าการแปลครั้งนี้จะพาเรื่องราวต้นฉบับภาษาญี่ปุ่นให้เข้าถึงหัวใจของผู้่านได้อย่างดีที่สุด

สุดท้ายนี้ ดิฉันขอขอบคุณ บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) ที่มอบโอกาสให้ดิฉันได้แปลผลงานของคุณ มายสุเกะ คูโร เรื่อง *Monster Town คดีฆาตกรรมในเมืองปีศาจ* ซึ่งเป็นนิยายที่มีความลุ่มลึกทางความคิดเรื่องนี้สู่ผู้อ่านชาวไทยทุกท่าน

ลาวัลย์ ขจรเจนยุทธ

www.pearson.com

บทที่หนึ่ง

ผู้โดยสาร เพียงคนเดียวที่ก้าวลงจากรถบัสหน้าสวนสาธารณะ
ที่ถือกันว่า มีปีศาจปรากฏตัวคือ เรียวตะ

ตอนนั้นเป็นเวลาสี่ทุ่มกว่าของคืนหนึ่งหลังเลิกเรียนพิเศษ
ทันทีที่เรียวตะเงยหน้าขึ้นจากนาฬิกาข้อมือก็มีลมอุ่นๆ พัดมาแตะ
ผิวแก้ม

ไม่ใช่ไอเสียจากรถประจำทางแน่นอน อาจเป็นลมจากเหตุ
ว่าฤดูฝนกำลังจะมา หรือไม่ก็เป็นสัญญาณว่ามีสิ่งลึกลับแฝงตัว
อยู่ในสวนสาธารณะแห่งนี้ก็เป็นได้

มันอาจฟังดูไร้สาระ แต่ถ้าเป็นอย่างหลังจริงๆ ละ มัน
ก็น่าสนใจดีไม่ใช่เหรอ เรียวตะยิ้มมุมปากเบาๆ อย่างคนที่ชอบ
ความท้าทาย เขาพับแขนเสื้อเบลเซอร์ขึ้น แล้วหยุดยืนตรงหน้า
ทางเข้าสวนสาธารณะที่มีเสาเหล็กกั้นรถตั้งเรียงราย

บนหินหน้าสวนสาธารณะมีตัวอักษรสลักไว้ว่า สวน
สาธารณะอาคาเนะโนะโมริ¹

¹อาคาเนะโนะโมริ แยกคำออกมาได้เป็นคำว่า อาคาเนะ แปลว่า
สีแดงเข้ม สีแดงอมม่วง หรือสีแดงเรื่อของท้องฟ้ายามอาทิตย์ตกดิน
ส่วนคำว่า โมริ แปลว่า ป่า ซึ่งสวนสาธารณะอาคาเนะโนะโมรินั้นถูก
บรรยายให้มีความอุดมสมบูรณ์ราวกับป่า แต่ผู้แปลขอใช้การทับศัพท์
ชื่อสถานที่ในภาษาญี่ปุ่นว่า อาคาเนะโนะโมริ

สวนสาธารณะอาคาเนะโนะโมริคือสวนธรรมชาติขนาดใหญ่ที่อยู่ใกล้บ้านของเขา เป็นสวนที่มีความอุดมสมบูรณ์สมกับนามที่ถูกตั้ง แต่เพราะไฟส่องสว่างในสวนมีอยู่เพียงน้อยนิด พอตกลงกลางคืนทั้งสวนจึงถูกห่มคลุมด้วยความมืดแห่งราตรี

อาจเพราะเหตุนี้ สวนสาธารณะอาคาเนะโนะโมริในยามวิกาลจึงอบอวลไปด้วยบรรยากาศชวนขนลุกราวกับเป็นป่าของจริง เห็นแบบนี้แล้วก็ไม่แปลกหรอกที่พี่สาวของเขาจะพูดอะไรประหลาดๆ ออกมา

เรียวตะเคลีย้มบาง แม้จะรู้สึกตึงเครียดขึ้นมาเล็กน้อย แต่เขาก็ก้าวขาหลบเสากันเหล็กเพื่อเหยียบย่างเข้าสู่ด้านในของสวนสาธารณะ และตอนนั้นเอง ภาพความทรงจำสมัยประถมตอนลอบเข้าไปในบ้านร้างละแวกบ้านเพื่อนก็ผุดขึ้นมาในหัว

ตอนนั้นเขาลอบเข้าไปในบ้านร้างเพื่อพิสูจน์ว่ามีผีออกมาหลอกหลอนตามข่าวลือจริงหรือไม่ แต่สุดท้ายแล้วผีที่วานั้นก็เป็นแค่เสียงครางของแมวจรที่แอบอาศัยอยู่ในบ้านร้างเท่านั้น ทว่ากว่าจะแน่ใจ เรียวตะก็กลับเข้าไปในนั้นอีกหลายต่อหลายครั้ง โดยไม่หวังว่าจะเป็นเวลากลางคืนหรือต้องไปคนเดียว เขาเป็นคนประเภทที่หากจิตใจสงสัยอะไรแล้วจะทนนิ่งเฉยไม่ได้มาแต่ไหนแต่ไรและต้องหาทางพิสูจน์ให้แน่ชัด แน่นอนว่าตอนนี้เขาเป็นนักเรียนมัธยมปลายแล้ว คงไม่ลอบเข้าไปในบ้านร้างที่ไหนอีก

ทว่าตั้งแต่ฤดูกาลสอบเริ่มขึ้น เรียวตะก็ต้องไปเรียนพิเศษแทบทุกวัน ยกเว้นวันอาทิตย์วันเดียว เขาใช้ชีวิตแบบนี้วันแล้ววันเล่าจนความเครียดค่อยๆ ก่อตัวขึ้น

และแล้ววันหนึ่งระหว่างมือเย็น ที่สาวของเขาก็หลุดขึ้นมา ลอย ๆ ว่า

- ฉันเห็นปีศาจตาโปนในสวนสาธารณะอาคาเนะโนะโมริ ด้วยละ

ไม่ต้องเอื้อนเอ่ยอะไรให้มาก ความ เรียวตะก็รู้ว่าพี่สาว ของเขาต้องตาผาดไปแน่ ๆ แต่ปีศาจตาโปนนี้มันหน้าตาเป็น ยังไงกันนะ แล้วถ้าพี่สาวตาผาดมองเห็นอะไรผิดเพี้ยนจริง ๆ ละก็ เธอจะไปสืบสนกับตัวอะไรได้ละ

นี่เองที่เป็นสาเหตุให้เรียวตะผู้ใช้ชีวิตแต่ละวันด้วยความ รู้สึกอัดอั้นตัดสินใจว่าจะไปพิสูจน์ตัวตนของเจ้าปีศาจที่วานั้น เหมือนเป็นการทดสอบความกล้าเล็ก ๆ น้อย ๆ

โชคคดียี่สวนสาธารณะอาคาเนะโนะโมรินั้น แค่งรถ ประจำทางก่อนถึงป้ายที่เขาลงปกติตอนขากลับจากเรียนพิเศษ หนึ่งป้าย สวนสาธารณะก็ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้าแล้ว และ ถ้าเดินทะลุผ่านสวนก็จะไปโผล่ใกล้บ้านพอดี เพราะอย่างนั้น เขาจึงคิดว่ามันเหมาะมากสำหรับการเปลี่ยนบรรยากาศเบา ๆ

แต่สวนสาธารณะอาคาเนะโนะโมริในยามค่ำคืนก็มีมืดกว่า ที่เขาคาดไว้ สิ่งที่มองเห็นมีเพียงเงาตะคุ่มของต้นไม้และพุ่มไม้ เท่านั้น มันอาจดูน่าขนลุกขนพองเกินกว่าจะเป็นการทดสอบ ความกล้าเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างที่ตั้งใจ

จนเรียวตะถึงกับคิดในใจว่า อย่างกับหลงเข้ามาอยู่ในป่า จริง ๆ

แม้จะคาดเดาไว้ตั้งแต่ก่อนเหยียบย่างเข้ามาแล้ว แต่เขาก็รู้สึกวุ่นวายในสวนมันเหมือนป่ายิ่งกว่าที่เห็นจากภายนอกเสียอีก

เหตุผลก็คงหนีไม่พ้นความมืดที่ผิดธรรมชาติ

เรียวตะก้าวอยู่บนทางเดินที่ทอดไปในสวนมาเกินห้านาทีแล้ว แต่เขาเห็นเสาไฟเพียงแค่สองต้น ยิ่งไปกว่านั้นแสงจากเสาไฟทั้งสองต่างก็ริบหรี่แบบไม่รู้สาเหตุ พอดวงจันทร์ถูกเมฆเคลื่อนเข้ามาบดบัง ทุกอย่างก็ตกอยู่ในความมืดมิดจนมองไม่เห็นแม้แต่ปลายเท้าของตัวเอง

หากเป็นเวลากลางวัน ผู้คนในเมืองจะมาเล่นบอลหรือวิ่งจ็อกกิ้งกันที่สวนสาธารณะ แต่เขาเข้าใจเหตุผลแล้วว่าทำไมจึงไม่มีใครอยากเหยียดกรายเข้าไปใกล้สวนแห่งนี้เมื่อล่องเข้าสู่ยามราตรี

ก็ใครจะอยากมาที่แบบนี้กันเล่า น่าขนลุกจะตายไปทันใดนั้น จู่ ๆ ก็ไม่ก็สิ้นไหว เรียวตะสะดุ้งเหือกความคิดแรกที่แล่นเข้ามาคือ เขาจะเปิดไฟจากมือถือดีไหม

แต่แค่ก้มไม่ไหวถึงกับต้องเปิดไฟก็เหมือนจะยอมแพ้ง่ายไปหน่อย

คิดเสียว่านี่คือการทดสอบความกล้าที่โหดหินขึ้นมาอีกนิดก็ไม่เลวเหมือนกัน พอคิดได้ดังนั้นเรียวตะก็สุดหัวใจเข้าสู่จุดมืดแล้วก้าวเท้าต่อไป

ในที่สุดเขาก็เห็นพื้นที่โล่งกว้างอยู่ทางขวามือ

มันคือบริเวณที่เรียกว่าลานอเนกประสงค์

เป็นสนามหญ้าที่ผู้คนสามารถมาออกกำลังกายได้อย่างอิสระ โล่งกว้างไร้สิ่งบดบังแสงจันทร์ที่ส่องสว่างลงมา

เมื่อเห็นแสงสว่างนั้น เรียวตะก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก แต่ทันใดนั้นเองก็มีเสียงประหลาดดังแว่วมาจากที่ไหนสักแห่ง

เงาะ เงาะ

เสียงนั้นแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยินหากไม่ตั้งใจฟัง มันดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอทุกสามถึงสี่วินาที ฟังคล้ายเสียงของบางสิ่งที่เป็นเป็ยกชุ่มชื้นและมีขนาดใหญ่กำลังถูกฟาด

เสียงนั้นน่าจะดังมาจากป่าละเมาะที่ล้อมรอบลานแห่งนี้ แม้จะมองไม่เห็นอะไรในความมืด แต่เรียวตะมันใจว่ามันต้องดังมาจากตรงนั้นแน่นอน

ว่าแต่มันเป็นเสียงของอะไรกัน จะใช่เสียงเครื่องจักรอะไรสักอย่างหรือเปล่า

นั่นเป็นความคิดแวบแรกที่เกิดขึ้นมาในหัวเรียวตะ แต่จังหวะของเสียงที่ได้ยินกลับแตกต่างจากเครื่องจักรเล็กน้อย

ถ้าอย่างนั้น มันเป็นเสียงที่เกิดจากฝีมือมนุษย์ชั้นไหนหรือเป็นปีศาจตัวที่พี่สาวของเขาพูดถึงกันแน่

ถึงความเป็นไปได้จะน้อยมากก็เถอะ เขาก็ยังอยากพิสูจน์ให้เห็นกับตาอยู่ดี แม้จะรู้สึกหวั่นใจอยู่ลึกๆ แต่เรียวตะก็ก้าวเข้าไปใกล้ลานกว้างด้วยความระแวงระวังต่อสิ่งที่ยังไม่รู้ว่าเป็นอะไร

ลานอเนกประสงค์แห่งนี้มีลักษณะเป็นวงรี กว้างประมาณสนามของโรงเรียนทั่วไป มีทางเดินล้อมรอบลาน และรอบทางเดินมีแนวป่าละเมาะล้อมอยู่อีกชั้นหนึ่ง เรียวตะวางแผนว่าจะเดินวนรอบลาน แล้วค่อยๆ แอบมองเข้าไปในป่าละเมาะ

แม้ส่วนใหญ่จะเห็นเพียงแค่เงาของต้นไม้ แต่ถ้ามีอะไรยับ เขาก็น่าจะสังเกตเห็นได้บ้าง และยิ่งเข้าไปใกล้ลานกว้างมากขึ้นเท่าไร เขาก็ยิ่งได้ยินเสียงดังมากขึ้นเท่านั้น

เรียวตะจิงอาศัยเสียงนั้นช่วยนำทาง เขาค่อยๆ ขยับเท้าไปข้างหน้าอย่างระมัดระวังไม่ให้มีสิ่งใดคลาดสายตาไป หลังจากนั้นราวสามนาทีกเขาก็เดินมาได้เกือบครึ่งหนึ่งของทางเดินรอบลานมาถึงฝั่งตรงข้ามกับจุดที่เริ่มเดินพอดี และในที่สุดเขาก็ได้ยินเสียงนั้นอย่างชัดเจน

เรียวตะจิงโน้มตัวไปข้างหน้าเล็กน้อยพรางเฟ่งตามองอย่างตั้งใจกว่าเดิม ในพงป่าลึกเข้าไปราวเจ็ดถึงแปดเมตรนั้น เขาเห็นเงาดำเงาหนึ่งกำลังเคลื่อนไหว

ความมืดมิดทำให้มองไม่เห็นใบหน้า แต่เมื่อดูจากรูปร่างก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นคน

เงานั้นยกแขนทั้งสองข้างขึ้นสูงและเอียงกลับไปมาเหมือนกำลังเหวี่ยงท่มบางสิ่งซ้ำแล้วซ้ำเล่า ดูคล้ายคนกำลังฝ่าฟัน

เรียวตะจิงไม่รู้เลยว่าสิ่งนั้นคืออะไร

แต่ร่างนั้นกำลังถือบางอย่างที่รูปร่างคล้ายท่อนไม้ไว้ในมือทั้งสอง แล้วพาดลงในจังหวะที่สม่ำเสมอ

เสียงพิลิกพิลันที่เขาได้ยินนั้นจะดังขึ้นทุกครั้งที่ทำท่อนไม้ถูกเหวี่ยงลงไป

เจ้านั้น...กำลังทำอะไรอยู่ล่ะ

ขณะเอียงคอมองภาพที่ไม่รู้ว่าคืออะไร เขาก็สังเกตเห็นว่ามีบางสิ่งอยู่ตรงเท้าของเงานั้น

และในเสี้ยววินาทีนั้นเอง เรียวตะจิงก็แข็งทื่อไปทั้งสรรพางค์กาย

เฉาะ เฉาะ เฉาะ

เพราะสิ่งที่กำลังอยู่ตรงปลายเท้าของเงาดำนั้นคือคน ต่อให้

อยู่ในสภาพนอนแผ่หลาจนมองแทบไม่ออกก็ตาม แต่เรียวตะ
มันใจว่าเงาดำนั้นกำลังฟาดท่อนไม้ไปยังศีรษะของคนคนนั้น...

เฉาะ เฉาะ

สิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าเขาคือการฆาตกรรม เขื่อนที่นอน
แน่นิ่งถูกกระหน่ำฟาดที่ศีรษะซ้ำแล้วซ้ำเล่า โตนทุบหนักขนาดนั้น
ไม่มีทางรอดแน่ ส่วนเขาก็กลายเป็นพยานไปแล้ว

พอตระหนักได้ถึงข้อนี้ ลมหายใจของเรียวตะก็พลันติดขัด
สติเหมือนจะหลุดลอย หัวสมองมึนตื้อ ขยับร่างกายไม่ได้
โดยสิ้นเชิง ทั้งๆที่รู้ว่าต้องหนีเดี๋ยวนี้ แต่แค่ประคองสติเอาไว้
ก็แทบจะไม่ไหวแล้ว เรียวตะจึงทำได้แค่นิ่งเหม่ออยู่บนทางเท้า
โดยไม่ขยับเขยื้อน

ถ้าไม่รีบแผ่นดินนี้จะ...

เงานั้นกำลังจดจ่ออยู่กับการฟาดท่อนไม้ซ้ำๆอย่างไม่
ลดละ และยังไม่มีท่าทีว่าจะสังเกตเห็นเรียวตะ แต่หากมัน
เบี่ยงเบนความสนใจไปรอบข้างแม้เพียงนิด มันต้องเห็นเขา
อย่างแน่นอน

และแล้วภาพจินตนาการอันเลวร้ายสุดขีดก็ผุดขึ้นมาในหัว

เฉาะ เฉาะ

ภาพเงาดำผู้เปล่งเสียงแห่งความตายเริ่มรับรู้ถึงการมีอยู่
ของเขาและก้าวเข้ามาทางนี้ เพียงแค่จินตนาการถึงภาพนั้น
เรียวตะก็แทบจะตะโกนลั่นออกมาในทันที

รู้ทั้งรู้ว่าถ้าหลุดส่งเสียงออกไปจะต้องตายแน่นอน แต่
ลำคอของเขาก็ดันทรยศและเปล่งเสียง อ๊ะ ออกมาเบาๆ ก่อนที่
จะห้ามทัน ทว่าในตอนนั้น จู่ๆ ปากของเรียวตะก็ถูกรวบปิด

จากด้านหลังอย่างฉับพลัน

“เงียบไว้ อย่าส่งเสียง”

เสียงกระซิบอย่างหนักแน่นดังขึ้นข้างหูของเรียวตะ

เขาหันกลับไปมองโดยสัญชาตญาณ และพบว่าเจ้าของเสียงมีใบหน้าเป็นเครื่องจักรที่มีวัตถุทรงกระบอกยื่นออกมาจากตาทั้งสองข้าง เรียวตะเกือบจะส่งเสียงร้องออกมาอีกครั้ง

“ซูว์! บอกว่าอย่าส่งเสียง เดี่ยวเจ้านั้นก็รู้ตัวพอดี”

ใบหน้าเครื่องจักรบอกขณะปิดปากของเรียวตะให้แน่นขึ้น

“ไม่เป็นไร เราเป็นพวกเดียวกัน แต่ถ้าขยับตัวแปลกๆ ละก็ เจ้านั้นจะรู้ตัว ตอนนี้อย่าทำอะไร ย่อเข่าลงแล้วเดินไปซ่อนที่พุ่มไม้ตรงนั้น จากนั้นก็หนีออกจากที่นี่ เข้าใจนะ”

มายเป่นราย...พวกเดียวกัน...ไม่เป็นไร...พวกเดียวกัน...
อย่างนั้นหรือ

เรียวตะใช้เวลาสองสามวินาทีถึงได้เข้าใจความหมาย เขาพยักหน้ารับให้เจ้าของใบหน้าเครื่องจักร แล้วค่อยๆ ย่อตัวลงตามที่อีกฝ่ายสั่ง

ร่างกายของเขากลับมาขยับได้อีกครั้งตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ หัวสมองก็ค่อยๆ แล่น เขาได้ประจักษ์ว่าใบหน้าที่คิดว่าเป็นเครื่องจักรนั้น แท้จริงแล้วคือแว่นมองกลางคืน ยิ่งไปกว่านั้น เขาเพิ่งรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นผู้หญิง หรือพูดอีกอย่างคือ เรียวตะได้รับความช่วยเหลือจากสตรีผู้สวมแว่นมองกลางคืน

“โอเคนะ ค่อยๆ ขยับตัวแล้วหนีไปเร็วๆ”

สตรีผู้สวมแว่นมองกลางคืนจับจ้องไปยังเจ้านั้นพลางกระซิบกระซาบ เรียวตะปฏิบัติตามคำบอก เขาเริ่มเคลื่อนตัว

จากตรงนั้นในท่ากึ่งนั่งกึ่งยืน

ท่าทางของเรียวตะคงดูสะกดตามากไม่ว่าจะมองจากมุมไหน แต่เพราะเจ้าเงานั้นยังคงจจดจ่ออยู่กับการฟาดท่อนไม้จึงไม่ทันสังเกตเห็น

และเมื่อถอยห่างออกมาจนมองไม่เห็นเงานั้นแล้ว เรียวตะก็รีบกระโจนออกจากลานอเนกประสงค์ทันที

เฉาะ เฉาะ

ระหว่างที่กำลังวิ่งหนี หูของเรียวตะก็ยังคงได้ยินเสียงจากด้านหลังตลอดเวลา ไม่รู้ว่าเป็นแค่เสียงที่ยังติดค้างอยู่ในหูหรือว่าเขาได้ยินเสียงนั้นจริงๆ ในตอนนั้นเรียวตะไม่อาจแยกแยะอะไรได้อีกแล้ว

สิบกว่านาทีผ่านไป เรียวตะก็มานั่งก้มหน้าอยู่ที่หน้าร้านสะดวกซื้อใกล้สวนสาธารณะ

แค่วิ่งไม่เท่าไร แต่ร่างกายของเขากลับอ่อนแรงผิดปกติ ตกลงว่าที่เขาเห็นนั้นมันคืออะไรกันแน่

เขารู้อยู่แก่ใจว่ามันคือการฆาตกรรม สิ่งที่เขาเพิ่งเห็นคือภาพมนุษย์กำลังฆ่ามนุษย์ด้วยกันเอง

ตอนนั้นภาพเหตุการณ์ที่เพิ่งเห็นย้อนกลับมาในหัวอีกครั้ง ทำให้เรียวตะหนาวสะท้านไปทั้งร่าง

นับจากตอนที่เขาเริ่มได้ยินเสียงเฉาะนั้น จนกระทั่งผ่านไปเวลาก็ผ่านไปไม่น้อยกว่าห้านาที แต่ระหว่างนั้นเสียงก็ยังคงดังอย่างต่อเนื่อง หมายความว่าเจ้าเงานั้นใช้เวลาไม่ต่ำกว่าห้านาทีในการเพียรใช้อะไรบางอย่างที่คล้ายท่อนไม้ฟาดลงบนศีรษะ

ของใครคนหนึ่ง

อย่างเยือกเย็น ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ต้องมีสภาพจิตใจแบบไหนกัน ถึงทำอะไรแบบนั้นได้

แค่ลองจินตนาการก็เย็นวาบไปทั้งแนวกระดูกสันหลังแล้ว

จริงอยู่ที่เขาเข้าไปในสวนเพราะอยากทดสอบความกล้า

แต่ไม่คิดเลยว่าจะได้เห็นอะไรแบบนั้นกับตา พอความทรงจำ

อันน่าสยดสยองฉายซ้ำในหัวอีกครั้ง เรียวตะกั้กลับตาบี้แล้วยกขา

ขวิดในมือขึ้นตี้ม ซ่าไหลผ่านลำคอแห้งผาก และในตอนนั้นเอง

“สงบลงแล้วหรือยัง”

ผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เอ่ยถาม เธอคือสาวสวยร่างเล็ก

ผมขอยสันสวมทับด้วยหมวกเก็บ สวมเสื้อกับกางเกงวอร์มสีดำ

ทั้งชุด อายุน่าจะราว ๆ ยี่สิบปี ส่วนแว่นมองกลางคืนที่เคยสวม

ก่อนหน้านี้ถูกถอดเก็บไว้ในกระเป๋าเบ้ที่สะพายอยู่ด้านหลัง

ใช้แล้ว เธอคือหญิงสาวผู้สวมแว่นมองกลางคืนที่ช่วย

เรียวตะกั้ในสวนสาธารณะเมื่อครู่ และเธอคนนี้ก็อาจเป็นตัวจริง

ของปีศาจตาโปนที่พี่สาวของเขาพูดถึงด้วย

ดูเหมือนตาโปนที่ว่านั้น แท้จริงแล้วคือแว่นมองกลางคืน

กลายเป็นว่าเขาได้รับความช่วยเหลือจากคนที่ถูกเรียกว่าปีศาจ

ช่างเป็นเรื่องตลกร้ายสิ้นดี

“ก็พอไหวครับ ดีกว่าเมื่อกี้เยอะเลย”

เรียวตะกั้พังกำแพงของร้านสะดวกซื้อเพื่อพยุงตัว ก่อนจะ

ลุกขึ้นยืน

“จั้นเหรอ โลงออกไปทีนะ ก่อนหน้านั้นเห็นทำหน้าที่เหมือน

จะตายให้ได้ ฉั้นเลยเป็นห่วง - แต่ก็นะ เธอเกือบจะตายไปแล้ว

จริงๆ นั่นแหละ”

หญิงสาวเอ่ยพลางหัวเราะอย่างขบขัน

ในขณะที่เรียวตะโถมศีรษะลงโค้งคำนับอีกฝ่าย

“เอ่อ...ขอบคุณมากครับ ขอขอบคุณที่ช่วยผมไว้เมื่อคืนนี้”

“ไม่ต้องขอบคุณหรอก จริงๆ แล้วตอนนั้นฉันก็แอบอยู่ในพุ่มไม้ใกล้กับที่เธอนอนอยู่นั่นแหละ แล้วถ้าเธอถูกเล่นงานขึ้นมาจะพาฉันช่วยไปด้วย ก็เลยจำใจต้องช่วยนะ”

“อ้อ...งั้นเหอครับ ที่แท้ก็เป็นแบบนี้เอง”

เขาแทบไม่สังเกตเลยว่ามีคนอื่นอยู่ตรงนั้นด้วย แต่ถึงแม้จะประหลาดใจกับเรื่องที่ได้ยินแค่นั้นก็ตาม

“ถึงยังไงคุณก็ช่วยชีวิตผมเอาไว้ ขอขอบคุณมากครับ”

เรียวตะก้มศีรษะคำนับอีกครั้ง แล้วเงยหน้าขึ้นมองเธอ

ซ้ำๆ

“เอ่อ...ขอทราบชื่อคุณได้ไหมครับ อ้อ ผมชื่อสีจือระเรียวตะ ครับ”

ในเมื่ออีกฝ่ายเป็นคนช่วยชีวิตเขาไว้ จึงเป็นเรื่องปกติที่เขาจะถามชื่อ แต่เธอกลับตอบว่า “ชื่อฉันเหอ อิม ยังไงดีล่ะ” จากนั้นก็ทำท่าครุ่นคิดเล็กน้อย

“ขอโทษที ฉันไม่อยากจะบอกชื่อกับคนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก แต่ถ้าอยากเรียกฉันละก็ เรียกว่ารุ่นพี่ได้ไหมล่ะ”

“รุ่นพี่...เหอครับ” เรียวตะเอ่ยขึ้นด้วยความสงสัย

“ใช่ เรียกว่ารุ่นพี่ แบบนี้จะได้ไม่เปลืองหลุดพูดชื่อฉันออกไปไง แล้วถ้าคนอื่นมาได้ยินก็ฟังดูไม่แปลกอะไรใช่ไหมล่ะ เพราะงั้นก็เรียกฉันว่ารุ่นพี่นะ ส่วนฉันจะเรียกเธอว่าเรียวตะคุง”

“ครับ...ถ้ารุ่นพี่...เอ่อ...ต้องการแบบนั้น...”

เขาไม่เข้าใจเลยว่าทำไมรุ่นพี่ถึงอยากให้เรียกแบบนั้น แต่ก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะพูดอะไรได้จึงยอมรับไปตามนั้น

“ว่าแต่สมุดประจำตัวนักเรียนยังอยู่กับตัวใช่ไหม แล้วก็กระเป๋ากับตัวโดยสารรายเดือนด้วย”

“สมุดประจำตัวนักเรียนหะรอครับ มันทำไม่หะรอครับ...”

“อ้าว ถ้าทำหล่นนี่แยเลยนะ เมื่อกี้หนีมาได้ก็จริงอยู่ แต่ถ้าดันทำบัตรแสดงตัวตนหรืออะไรแบบนั้นหล่นกลางทาง แล้วเกิดเจ้านั้นเป็นคนเก็บได้ละก็...”

ทันทีที่ได้ยินแบบนี้ ใบหน้าของเรียวตะก็ซีดเผือด แค่อคิดว่าจะมีคนนั้นรู้ที่อยู่ของเขาก็สยดสยองเกินทนแล้ว เรียวตะค้นในกระเป๋าสีฟ้าและกระเป๋านักเรียนอย่างลนลาน

แต่เมื่อเห็นว่าสมุดประจำตัวนักเรียนยังอยู่กับตัว กระเป๋ากับตัวโดยสารรายเดือนก็ยังอยู่ครบ

เรียวตะจึงถอนหายใจอย่างโล่งอก แต่รุ่นพี่กลับจ้องจ้องหะนั่นคว่าสมุดประจำตัวนักเรียนไปจากมือเขา เธอเปิดและอ่านออกเสียงให้เขาที่กำลังตกใจฟัง

“ไหนๆ ดูหน่อยซิ นายสีจิวระ เรียวตะ อายุสิบเจ็ดปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมปลายมิโดริซากะ - เอ๊ะ มิโดริซากะนี่มันใช่โรงเรียนที่เทพที่สุดในปีนี้นี่หรือเปล่านะ”

“มันก็ใช่แหละครับ...เอ่อ...”

“โห งั้นเรียวตะก็เป็นเด็กเทพงั้นสิ”

รุ่นพี่เอ่ยคำชื่นชมโดยไม่สนใจใบหน้างุนงงของเรียวตะสักนิด

“แล้วก็ที่อยู่ เขตอากาศนะ เมืองอากาศนะ เลขที่ 2112-
หิม เมืองอากาศนะ เลขที่ 2112 เทรอ หรือว่าจะเป็นครอบครัว
สี่ลูกนะที่เพิ่งย้ายมาเมื่อเดือนมีนาคมใช่ไหม”

ดวงตาของเรียวตะเบึกกว้างด้วยความตกใจ

“ใช่ครับ...แต่ทำไมถึงได้...”

“ฉันคอยเช็คหมดแหละว่ามีใครเข้าออกแถวนี้บ้าง ถ้า
มีหน้าใหม่ ๆ มา ฉันจะรู้ทันที”

รุ่นพี่พูดด้วยท่าทางภูมิอกภูมิใจ ในขณะที่เรียวตะกลับ
รู้สึกฉงน ที่บอกว่าเข็มนั้นหมายความว่ายังไงกันแน่

“อ้อ เข้าใจแล้ว เพิ่งย้ายมาใหม่สินะ ก็เลยเดินผ่านสวน
สาธารณะตอนกลางคืนแบบสบายใจเฉิบขนาดนั้น”

รุ่นพี่ทำท่าเหมือนเข้าใจอะไรบางอย่าง แล้วคืนสมุด
ประจำตัวนักเรียนให้เรียวตะ

“แต่ถ้าอย่างนั้น ทำไมถึงเดินไปที่ลานอเนกประสงค์ละ
จะบอกว่าเป็นทางลัดเพื่อกลับบ้านมันก็ได้อยู่แล้ว แต่ไม่เห็น
ต้องแวะไปลานอเนกประสงค์นั้นเลยไม่ใช่หรือ”

“เอ่อ...คือเรื่องนั้น...”

เหตุผลที่แท้จริงมันจึงเงาจนน่าอาย แต่จะให้เกิดคนที่
ช่วยชีวิตเขาเอาไว้ก็ทำไม่ลง เรียวตะเลยยอมพูดออกไปตรง ๆ ว่า
ได้ยินเสียงแปลก ๆ ก็เลยเดินตามเสียงนั้นไปเพราะอยากทดสอบ
ความกล้า

รุ่นพี่ทำหน้าระอา

“ได้ยินเสียงแปลก ๆ แล้วสงสัยอะนะ อะไรกันเนี่ย
เหตุผลแค่นี้ถึงกับต้องเดินตรงไปที่ลานอเนกประสงค์นั้นเลยหรือ”

“มันก็ใช่แหละครับ...”

“เอาจริงดิ เออ แต่พอพูดแบบนี้ฉันก็นึกออกออกอยู่นะ ตอนนั้นนะ เรียวตะคุ่งจ้องเข้าไปในป่าละเมาะอย่างกับกำลังเพ่งหาอะไรอยู่ที่นี่ มันแปลว่าเธอแค่กำลังตามหาที่มาของเสียงนั้นจริงๆสินะ อันตรายเหมือนกันนะเนี่ย”

รุ่นพี่พูดทิ้งท้ายด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“อ่า ครับ...” เรียวตะตอบกลับอย่างรู้สึกผิด

“ผมไม่คิดว่ามันจะกลายเป็นแบบนี้ไปได้...”

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น ถึงแม้ในความรู้สึกของเรียวตะคุ่ง อาจจะเป็นแบบนี้ แต่...”

พอพูดจบ รุ่นพี่ก็มองเรียวตะด้วยสายตาเหมือนกำลังประเมินอะไรบางอย่าง และเมื่อเรียวตะเริ่มทำหน้าหงาย เธอก็ยกแขนขึ้นกอดอก “เอาเถอะ ถ้าไม่บอกก็คงจะคุยกันไม่รู้เรื่อง” เธอพึมพำกับตัวเอง ก่อนพูดว่า

“นี่ เรียวตะคุ่ง เมื่อกี้ในสวนสาธารณะนะ นอกจากพวกเรากับเจ้าฆาตกรนั้นก็ไม่มีใครอื่นเลยใช่ไหม คิดว่าเป็นเพราะอะไรล่ะ”

เพราะอะไรอย่างนั้นเธอ

“อืม เพราะสวนสาธารณะมันมืดหรือเปล่าครับ”

“สวนสาธารณะนั้นมันก็มีตึกจริงๆ นั่นแหละ แต่ถ้าใช้เป็นทางลัดมันก็สะดวกดี ฉะนั้นต่อให้มีตึกยังไงก็น่าจะมีคนเดินไปเดินมาบ้าง แต่เหตุผลที่สวนนั้นแทบไม่มีใครเข้าไปเลยไม่ว่าจะเวลาไหน คิดว่าเป็นเพราะอะไรล่ะ”

พอรุ่นพี่ทวนคำถามซ้ำอีกครั้ง คิ้วของเรียวตะก็ขมวด

เข้าหากัน

“จะถามยังไง ผมก็คงตอบได้แค่ว่าไม่รู้เลยสักกณินันท์แหละครับ...”

“เหตุผลก็คือ สนวนสาธารณะนั้นมักจะมีคนถูกล่ามยิงตาย ตอนกลางคืนยิ่งไงล่ะ”

เลี้ยววินาทีนั้น เรียวตะไม่เข้าใจเลยว่ารุ่นพี่พูดอะไรออกมา
“คนถูกล่ามยิงเหรอ หมายความว่ายังไงครับ”

“ก็หมายความว่าตามที่พูดนั่นแหละ ในสวนสาธารณะนั้นมีคนถูกล่ามยิงเรื่อย ๆ เหมือนที่เห็นเมื่อกี้ เพราะนั่นเลยไม่มีใครเข้าไปใกล้สวนสาธารณะตอนกลางคืนไง - อ้อ แต่อย่าเพิ่งเข้าใจผิดนะ สถานที่ที่ใช้ล่าคนนะ มันไม่ได้มีแค่สวนสาธารณะอย่างเดียว แต่ตรงไหนที่พื้นสายตาคอนอย่างห้องน้ำสาธารณะ ริมแม่น้ำ หรือตามซอกหลังหลังตึก ก็มักจะมีคนถูกล่ามยิง ทุกหนทุกแห่งในเมือง อาคาณะนี่ล้วนมีคนถูกล่ามยิง”

เมื่อได้ยินดังนั้น เรียวตะก็ยิ่งสับสนมากขึ้น

จากที่เธอเล่า ดูเหมือนจะไม่ได้มีแค่ฆาตกรโรคจิตคนเดียวที่ไล่ล่าคนไปทั่ว แต่มีฆาตกรจำนวนมากที่ลงมือฆ่าใครบางคนแล้วยังใช้ชีวิตอยู่ในเมืองนี้ได้อย่างหน้าตาเฉยราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ เมืองอาคาณะแห่งนี้เป็นเมืองที่เกิดคดีฆาตกรรมขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า เป็นเมืองที่เต็มไปด้วยฆาตกร มันจะเป็นไปได้ยังไงกัน

ทว่าท่าทางของรุ่นพี่ไม่ได้ดูเหมือนกำลังพูดเล่นเลยสักกณินันท์

“อ่า ครับ...แต่ถ้ามีคนถูกล่ามยิงมากขนาดนั้นละก็ ผมว่า

คงเป็นข่าวใหญ่โตไปแล้วนะครับ...”

เรียวตะเองก็ไม่รู้จะตอบกลับไปอย่างไรดี จึงปล่อยให้
ความสงสัยไหลออกจากปาก แต่เธอก็ตอบกลับมาอย่างไม่ลังเลว่า

“ง่ายจะตายไป เพราะพวกฆาตกรในเมืองนี้จัดการศพ
เรียบร้อยหมดเลยล่ะ”

“จัดการ...จัดการที่หมายถึงเอาศพไปซ่อนนะเหรอครับ”

“ตามนั้นเลย ถ้าไม่มีศพก็เท่ากับไม่มีคดีเกิดขึ้นใช่ไหมล่ะ”

ถ้าไม่มีศพ เรื่องทั้งหมดจะไม่ถูกเปิดเผย ตำรวจก็
เคลื่อนไหวอะไรไม่ได้ เขาเองก็เคยได้ยินเรื่องทำนองนี้มาบ้าง

“รุ่นพี่กำลังจะบอกว่าฆาตกรทุกคนในเมืองนี้ต่างซ่อนศพ
กันหมดตั้งเหรอครับ ต่อให้เป็นแบบนี้จริง ฆาตกรทุกคนสามารถ
ซ่อนศพได้แนบเนียนขนาดนั้นเลยเหรอ”

การอำพรางศพ มันไม่ได้ทำง่าย ๆ เหมือนปากพูดหรอกนะ
ทว่ารุ่นพี่กลับไม่ได้ดูสะทกสะท้านต่อคำถามของเรียวตะ

“ปกติแล้วมันก็คงเป็นไปได้นั่นแหละ แต่เรียวตะคุณ
เคยสงสัยบ้างไหมว่า ทำไมผู้ต้องหาในข่าวถึงมีแต่พวกที่ม”

“พวกที่มเหรอครับ”

“ใช่ พวกที่ม ถูกเห็นจะจะ ทั้งลายนิ้วมือไว้ทุกที่ แถมยัง
ทิ้งศพไว้โจ่งครึมอีก ถ้าไม่เรียกพวกที่มก็ไม่รู้จะเรียกว่าอะไร
แล้ว มีแต่พวกที่ม ๆ ทั้งนั้นใช่ไหมล่ะ แล้วไม่คิดว่ามันแปลกบ้าง
หรือไง เข้าใจนะว่าถ้าฆ่าใครสักคนไปก็ต้องสติแตกเป็นธรรมดา
แต่เราอยู่ในยุคที่มีซีรียส์สืบสวนให้ดูตั้งมากมาย ทำไมถึงยังมีแต่
ฆาตกรปัญญาที่บึลละ เรียวตะเอง เวลาดูข่าวก็เคยคิดใช่ไหม
ว่าถ้าเป็นตัวเองต้องทำได้แนบเนียนกว่านั้นแน่”

“เอ่อ...คือ...เรื่องนั้น...”

เธอพูดแทงใจดำเต็มๆ เพราะเขาเองก็เคยคิดแบบนั้นหลายต่อหลายครั้งจริงๆ

“ใช่ไหมล่ะ ฉันก็คิดเหมือนกันนั่นแหละ แต่จริงๆ แล้วถ้ามองอีกแง่มันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่แปลกอะไรขนาดนั้น เพราะการอำพรางมันมีไว้เพื่อหลบหนีความผิด ถ้ามันได้ผลก็จะไม่ถูกจับและไม่เป็นข่าว เพราะฉะนั้นเราเลยได้เห็นแต่ข่าวที่พวกที่มึนๆ ถูกจับได้เท่านั้นเอง”

“...หมายความว่ามิฆาตกรหลายคนที่ยังไม่ถูกจับอย่างนั้นหรือครับ”

รุ่นพี่ยิ้มมุมปากแล้วเอ่ยต่อ

“คิดแบบนี้มันก็ดูสมเหตุสมผลดีใช่ไหมล่ะ มองอีกมุมหนึ่งก็แปลว่า ถ้ามีการเตรียมการล่วงหน้าก็แทบไม่มีทางถูกจับได้เลย”

รุ่นพี่ยังเสริมอีกว่า ถ้าซ่อนศพอย่างมิดชิดก็เป็นเรื่องง่ายที่คดีจะไม่ถูกเปิดโปง

เมื่อได้ยินทฤษฎีอันแสนสุดโต่งอีกครั้ง เรียวตะก็โต้แต่ยิ้มแห้งๆ

“ไม่มีทางหรอกครับ เป็นไปไม่ได้แน่นอน ต่อให้บอกว่าแค่ซ่อนศพเรื่องก็จบ แต่ผมว่ามันไม่ใช่อะไรที่ทำได้ง่ายๆ นะครับ”

ถึงอย่างไรการฆ่าคนย่อมต้องทิ้งร่องรอยเอาไว้เสมอ ไหนจะสายตาของคนอื่นอีก การที่ฆาตกรในเมืองอาคาเนะทุกคนต่างหลบเลี่ยงสิ่งเหล่านี้ได้ทั้งหมด มันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

แต่รุ่นพี่กลับหัวเราะให้กับความสงสัยของเรียวตะ

“ฉันบอกไปตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่เหรอว่า มักจะมีคนถูกฆ่าตายที่สวนสาธารณะอาคาเนะโนะโมริ ก็เลยไม่มีใครกล้าไปที่นั่นยังไกละ ในเมืองนี้นะนะ ถึงจะมีคนถูกฆ่าตายก็ไม่มีใครพูดอะไรหรอก”

“เดี๋ยวนะ รุ่นพี่กำลังจะบอกว่ามีคนถูกฆ่า แต่ก็ยังทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นกันอย่างนั้นหรือครับ”

พอเรียวตะพูดออกไปด้วยความตกใจ รุ่นพี่ก็พยักหน้ารับทันที

“แต่จะว่าไปมันก็เหมือนกึ่งๆไม่รู้แหละ ตัวอย่างเช่น ถ้าเห็นคนกำลังแบกอะไรบางอย่างที่มีขนาดเท่าตัวคนถูกห่อด้วยผ้าห่มเข้าบ้าน หรือเห็นคนกำลังขุดหลุมขนาดใหญ่ในสวนหลังบ้านทั้งๆที่ไม่ได้ปลูกละก็สงสัยอย่าง ปกติแล้วก็คงไม่มีใครไปสอดรู้ทุกเรื่องใช่ไหมล่ะ คนในเมืองนี้ก็เป็นอย่างนั้นแหละ ต่อให้เห็นใครสักคนมีรอยเปื้อนสีแดงเป็นจุดๆ ตามใบหน้าหรือเสื้อผ้า ก็ไม่มีใครเอาไปเชื่อมโยงกับการฆาตกรรมแล้วพูดโพล่งออกมาหรอก เอาเข้าจริงพวกเขาคงไม่ทันสังเกตเลยด้วยซ้ำ เหมือนกำลังใส่ตัวกรองการรับรู้แหละมั้ง ใจตัวกรองที่ทำให้มนุษย์มองเห็นแค่สิ่งที่ตัวเองอยากเห็นนะ แล้วก็เพราะใจตัวกรองนี่อีกนั่นแหละที่ทำให้คนในเมืองนี้ลบล้างรอยการฆาตกรรมออกไปจากการรับรู้ เพียงเพราะมันเป็นเรื่องที่ตัวเองไม่อยากจะเห็นแต่เห็นเต็มสองตาก็คงตาม แล้วก็เอาแต่มองแค่ด้านที่สงบสุขเท่านั้น แน่แน่นอนว่ามีบางคนที่รับรู้ถึงความผิดปกติของเมืองนี้ อย่างชัดเจนแบบฉัน แต่พวกเราที่ไม่ได้ออกมาพูดเรื่องนี้กัน

บ่อยๆ หรอกนะ เพราะถ้าเข้าไปยุ่งทุกครั้งที่เห็นอะไรแปลกๆ ละก็ ต่อให้มีหลายชีวิตก็ไม่พอให้อยู่ในเมืองนี้หรอก แม้แต่ชาวเมืองที่ทำเป็นเพิกเฉยต่างก็รู้จักนอยู้สักๆ ในใจว่าเกิดอะไรขึ้นเลยไม่มีใครกล้าเข้าไปใกล้สวนสาธารณะตอนกลางคืนไง มันอาจจะดูประหลาด แต่เมืองนี้ก็รักษาสมดุสไว้ได้ด้วยวิธีแบบนี้แหละ พูดได้ว่าการเพิกเฉยเป็นวัฒนธรรมของที่นี่ เป็นกฎเหล็กของการเอาตัวรอด เพราะงั้นนะ เรียวตะลุง ฉันขอแนะนำว่าอย่าทำอะไรที่คล้ายกับการทดสอบความกล้าแบบนั้นอีกเป็นครั้งที่สอง อย่างที่เขาพูดกันว่า ถ้าไม่แตะต้องพระเจ้าก็ไม่ถูกสาป² ไม่งั้นเธออาจจะกลายเป็นคนทลายสาปสูญในไม่ช้า”

สรูปก็คือรุ่นพี่อยากบอกเรียวตะว่า เขาเองก็ควรจะเพิกเฉยด้วยเหมือนกัน

ส่วนคำเตือนนั้น เรียวตะไม่อาจตอบกลับได้ในทันที เพราะยังตะลึงงันกับเรื่องราวที่ช่างเหลวไหลเหลืออยู่

ไม่มีทางที่ทุกคนในเมืองจะเพิกเฉยกับการฆาตกรรมเป็นไปไม่ได้ ถึงจะมีเคสแบบนั้นเกิดขึ้นบ้างก็เถอะ แต่มาบอกว่าทำแบบนั้นกันทั้งเมืองก็ดูเหลวไหลเกินไปหน่อย น่าเสียดายเหลือเกินที่ผู้มีพระคุณของเรียวตะดูเหมือนจะถูกครอบงำด้วยจินตนาการเพื่อจี้จนเกินควบคุม

ว่าแต่ เขาจะตอบกลับอย่างไรดี...

² เป็นสำนวนญี่ปุ่น ความหมายในบริบทของไทยคือ อย่าเล่นของสูงหรือเรื่องบางเรื่องปล่อยไปจะได้ไม่เดือดร้อน หรืออย่าไปยุ่งกับเรื่องที่จะนำความเดือดร้อนมาให้

“อะไรกัน นี่ไม่เชื่อที่ฉันพูดหรอก”

พอเห็นท่าทางกระอักกระอ่วนของเรียวตะ เธอก็เอ่ยออกมา
ราวกับอ่านความคิดของเขาได้

“เอ่อ...คือว่า...”

“หึ ๆ จู ๆ มาได้ยินเรื่องแบบนี้ จะให้เชื่อปุบปับเลย
ก็คงไม่ได้ใช่ไหม แต่ที่ฉันพูดมาทั้งหมดเป็นความจริงนะ
หลักฐานคือมีคนถูกฆ่าไปแล้วไงละ ถ้าเข้าใจแล้วละก็ ห้าม
เหนียวไถลอะไรก็ตามที่ส่งกลิ่นอันตรายเด็ดขาด นี่ก็เป็นกฎเหล็ก
เหมือนกัน เพราะฉะนั้นสิ่งที่เห็นในสวนเมื่อกี้ เราจะไม่แจ้งความ
โอเคไหม”

แจ้งความเหรอ

เรียวตะจุกคิดขึ้นมาทันที

“จริงด้วย ถ้าไม่แจ้งความละก็...”

เขานึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้แจ้งตำรวจจึงรีบหยิบโทรศัพท์มือถือ
ออกมา แล้วตั้งท่าจะกดหมายเลข 110³ แต่ทันใดนั้นเอง รุ่นพี่
ก็คว้าแขนของเขาไว้

“เจี๊บนะ จะทำอะไรนะ”

“ก็บอกแล้วไงว่าห้ามแจ้งตำรวจ”

“เอ๊ะ แต่ว่า...”

“ไม่มีแต่ ถ้าแจ้งความแล้วโดนหมายกครัวก็อย่าแปลกใจ
แล้วกัน”

“อย่ายกครัว...”

³ หมายเลขโทรศัพท์สำหรับแจ้งเหตุด่วนเหตุร้ายของญี่ปุ่น

“กับเมืองที่การฆ่าคนกลายเป็นเรื่องปกติไปแล้วนะ มันก็
ไม่แปลกหรอก อีกอย่างตั้งแต่เกิดเหตุจนถึงตอนนี้ก็ผ่านมา
ตั้งสามสิบนาทีแล้ว ปานนี้ศพคงอันตรายไปแล้วละ แจ้งความไป
ก็ไม่มีประโยชน์หรอก ไม่สิ มีแต่จะเพิ่มความเสี่ยงด้วยซ้ำ”

รุ่นพี่ยังบอกอีกว่า มีกระเป๋าดินทางแบบล้อยากวางอยู่ใน
ที่เกิดเหตุด้วย

คงเอาไว้ใช้ใส่ศพแล้วขนย้ายออกมา

รุ่นพี่ยังยืนยันกรานต่อว่า ถึงขนาดเตรียมของแบบนี้ไว้ก็
หมายความว่าไม่มีศพเหลือแล้วละ

แต่เรื่องฆ่ายกคร้วอะไรนั้นเป็นเรื่องที่เธอจินตนาการ
เพื่อเจอไปเอง ถ้าเกิดเขาค่อยตาม แล้วฆาตกรยังลอยนวล
อยู่แถวบ้านจะเกิดอะไรขึ้น แเค่คิดก็ไม่อยากทำตามที่เราบอกแล้ว

“แต่มีคนตกเป็นเหยื่อแล้วนะครับ ถ้าไม่แจ้งความละก็...”

เรียวตะพยายามยกเหตุผลมาต่อต้าน แต่แล้วสีหน้าของ
รุ่นพี่ก็แปรเปลี่ยนเป็นเรียบเฉย

“ไม่ว่ายังไงก็จะแจ้งความให้ได้สินะ ถ้างั้นก็ช่วยไม่ได้”

“อ๊ะ ขอบคุณที่เข้าใจอะ—”

เขายังพูดไม่ทันจบก็รู้สึกเจ็บแปลบที่ต้นขา ประกายไฟ
สว่างวาบในสายตา เขาล้มลงก้นกระแทกพื้น จะยันตัวลุกขึ้น
ก็ทำไม่ได้ ร่างกายหมดสิ้นเรี่ยวแรง ขณะที่กำลังตื่นตระหนก
และไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น เรียวตะก็เห็นรุ่นพี่ที่ยืนอยู่ตรงหน้า
กำเครื่องมือคล้ายด้ามดาบสีดำไว้ในมือขวา มันคือเครื่องซอร์ด
ไฟฟ้านั่นเอง ที่แท้เรียวตะก็ถูกรุ่นพี่ใช้เครื่องซอร์ดไฟฟ้าซอก

“ทะ...ทำอะไรนะ”

“ถ้าพูดแล้วไม่เข้าใจ ฉันคิดว่าให้ลองสัมผัสประสบการณ์ด้วยตัวเองดีกว่า จะได้รู้ว่าถ้าแจ้งความก็ต้องเจอเรื่องแบบนี้”

“เรื่องแบบนี้ หมายความว่ายังไง...”

“ก็หมายความว่ายังไง...”

รุ่นพี่เคลื่อนไหวตัวมาประชิดเร็ววตะ แล้วกดเครื่องซอร์ตไฟฟ้าเข้าที่ต้นขาของเขาอีกครั้ง

ความเจ็บปวดแบบเดิมพุ่งเข้าจู่โจมเร็ววตะอีกครั้ง แต่สิ่งที่แย่งชิงความเจ็บปวดคือ เขารู้สึกไร้เรี่ยวแรงจนไม่สามารถขยับเขยื้อนได้ ทำให้หนีไม่พ้นการถูกซ็อกกรอบที่สามและสี่ เรียวตะเจ็บจนร้องไม่ออก

เพราะอะไรกัน เพราะอะไรถึงทำแบบนี้

ในขณะที่เรียวตะยังอยู่ในวังวนแห่งความสับสน เขาก็ถูกเครื่องซอร์ตไฟฟ้าซ็อกใส่ไปเกือบสิบรอบ

“อูย...” เรียวตะส่งเสียงครางด้วยความเจ็บปวด

“โดนแบบนี้แล้วเข้าใจขึ้นมาบ้างหรือยัง จะบอกอะไรให้นะ ถ้าถูกคนร้ายตัวจริงจับได้ละก็ เรื่องมันไม่จบแค่นี้แน่ ฉันเคยรู้จักคนที่ทำแบบเดียวกับที่เรียวตะคุณกำลังจะทำอย่างน้อยสองคน แต่พวกเขาหายสาบสูญไปแล้ว ฉันทำแบบนี้ก็เพื่อเรียวตะคุณนะ”

รุ่นพี่พูดพลางย่อตัวลงตรงหน้าเรียวตะที่นอนแน่นิ่ง

และยังบอกอีกว่า ถ้าเรียวตะถูกคนร้ายในสวนสาธารณะจับได้ เขาอาจเฟลออกพูดเรื่องของเธอก่อนถูกฆ่า เธอถึงต้องทำแบบนี้

แต่คำพูดเหล่านั้นแทบไม่เข้าหูของเรียวตะเลย เพราะความคิดที่วนเวียนอยู่ในหัวของเขาตอนนี้คือ เธออาจเป็นพวก

เดียวกับคนร้ายในสวนสาธารณะก็ได้

ถ้าคิดแบบนี้ก็พอจะเข้าใจแล้วว่า ทำไมเธอถึงไม่ยอมให้เขาแจ้งความขนาดนั้น

ยิ่งไปกว่านั้น เธอยังสวมแว่นมองกลางคืน พกเครื่องซอร์ตไฟฟ้า และมาเดินเตร่ในสวนสาธารณะตอนกลางคืนอีก เธอนั้นแหละมีพิรุณที่สุด

ตอนนี้คนที่เรียวยตะหวาดกลัวก็คือเธอ

“— เพราะงั้นคราวนี้เรียวยตะคงจะไม่แจ้งความใช้ไหม แต่ถ้ายังรู้สึกผิดอยู่ในใจ ฉันจะยอมให้แจ้งความแบบไม่เปิดเผยตัวตนก็ได้ แน่หนอว่าห้ามพูดถึงฉัน แค่ว่าพูดเรื่องคดีสั้นๆ ก็พอ ฉันยอมให้ได้มากที่สุดเท่านี้ แต่ถ้ายังไม่ยอมอีกละก็ คราวนี้ฉันคง...”

พอพูดจบ รูนพีก็กระซอกผมของเรียวยตะแล้วยึดเครื่องซอร์ตไฟฟ้าเข้าปากเขา พอเรียวยตะทำเสียงอึกอักในลำคออย่างหวาดผวา รูนพีก็กล่าวต่อว่า

“คราวนี้ฉันคงไม่มีทางเลือก นอกจากต้องกดสวิตช์เครื่องซอร์ตไฟฟ้าใส่ทั้งแบบนี้ จะเอาอย่างไรดีละ อยากให้ฉันกดสวิตช์ไหม”

เมื่อสิ้นเสียงของรูนพี เรียวยตะก็ตระหนกได้ว่าตนกำลังสายหน้ารั้วซุ้มแล้วซุ้มแล้ว พร้อมกับหยาดน้ำตาที่รินขึ้นมาตรงทางตา

“งั้นเหอ ดีแล้วละที่เข้าใจ”

รูนพีก็คลี่ยิ้มแล้วดึงเครื่องซอร์ตไฟฟ้าออกจากปากของเรียวยตะ จากนั้นก็ลุกขึ้นยืนแล้วมองลงมาพาลงเอยว่า

“เรื่องแจ้งความโดยไม่เปิดเผยตัวตน ฉันจะให้เรียวยตะคง

ทำเตี้ยวนี้เลย แถวนี้อามีโทรศัพท์สาธารณะอยู่ เธอจะทำได้ทำภายใต้ การจับตาดูของฉัน แล้วก็ห้ามโทร. ซ้ำเด็ดขาด แต่ถ้าขึ้นยังทำ ละก็ มันจะไม่จบแค่นัดเครื่องซอร์ตไฟฟ้าเข้าปากแน่ อย่าลืมนะว่า ฉันรู้ที่อยู่ของเรียวตะคุงแล้ว”

แล้วก็ยังถูกขู่อีกว่า หากมีตำรวจมาเดินบ้านเปี่ยนแถวบ้าน เรียวตะคุงเมื่อไรก็จะรู้ทันที เขาทำอะไรไม่ได้นอกจากพยักหน้ารับ

เช้าวันรุ่งขึ้น ภายในห้องเดิมที่มีแสงอาทิตย์สาดส่อง เรียวตะ ลิมตาตื่นขึ้นมาอย่างปลอดภัย

นาฬิกาบอกว่าขณะนี้เป็นเวลา 6.50 น. เสียงปลุกยังไม่ดัง แต่พอเขาดันตัวลุกขึ้นจากเตียง ความอ่อนล้ารุนแรงก็ถาโถม เข้ามาทันที

ถึงจะตื่นเต็มตาแล้ว แต่ร่างกายกลับโรยแรง และเพราะความอ่อนล้านี้เองที่ทำให้เขารู้สึกว่า เรื่องที่ เกิดขึ้นเมื่อคืนไม่ใช่ความฝัน

หลังจากนั้นเรียวตะก็ทำตามที่รุ่นพี่บอก เขาใช้โทรศัพท์ สาธารณะโทร.แจ้งความเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสวนโดยไม่ เปิดเผยตัวตน ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณห้าทุ่ม หลังแจ้งความ เสร็จ เรียวตะก็ถูกรุ่นพี่เตือนอะไรอีกหลายอย่าง (เขาจำเรื่อง ที่ถูกเตือนไม่ได้เลย) ก่อนจะถูกปล่อยตัว เขาเดินโซเซกลับบ้าน แล้วกลับไปทันที

เขาไม่ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ใครฟังเพราะรุ่นพี่สั่งไว้ อีกทั้ง เมื่อกลับถึงบ้าน เรียวตะที่อ่อนล้าทั้งกายและใจก็ไม่เหลือแรงพอ จะพูดอะไรแล้ว

พอลองคิดทบทวนดูอีกที เรียวตะก็รู้สึกว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมันช่างเลวร้ายจริง ๆ

แต่ถึงอย่างนั้นเขากลับรู้สึกสงบอย่างน่าประหลาด บางทีสมองของเขาอาจปิดกั้นอารมณ์ความรู้สึกชั่วคราวเพราะความเครียดรุนแรง อาจเพราะสาเหตุนี้เลยทำให้เขารู้สึกเหมือนเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานไม่ใช่เรื่องจริง

เรียวตะถอนหายใจแล้วลุกออกจากเตียง

แม้ในเวลาเช่นนี้ สิ่งที่ต้องทำในยามเช้าก็ยังคงเหมือนเดิม เมื่อเรียวตะเปลี่ยนเป็นชุดนักเรียนเพื่อเตรียมตัวไปโรงเรียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็ออกจากห้อง มุ่งตรงไปยังครัวที่อยู่ชั้นหนึ่ง จากนั้น...

“อ้าว รอแป็บนึงนะ ใกล้เสร็จแล้ว”

แม่พูดขึ้นทันทีที่เห็นเรียวตะ

ในมือของแม่มีทั้งกระทะและตะเกียบคู่ยาว เธอกำลังนั่งนอยู่กับการทำไข่ม้วนสำหรับใส่กล่องอาหารกลางวัน

“ได้เลยฮะ” เรียวตะตอบกลับด้วยน้ำเสียงราบเรียบแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ที่โต๊ะกินข้าว จากนั้นก็เริ่มกัดขนมปังปิ้งที่แม่เตรียมไว้ให้

เป็นภาพบรรยากาศเดิม ๆ ที่ไม่ต่างจากทุกวัน

เขาหยิบหนังสือพิมพ์ที่วางทิ้งไว้บนโต๊ะขึ้นมาเช็กข่าว

แต่ไม่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเหตุการณ์ในสวนสาธารณะบนหน้าหนังสือพิมพ์เลย และเท่าที่ลองเปิดมือถือเช็กดูเมื่อครู่ก็ไม่พบบทความอะไรในอินเทอร์เน็ตเช่นกัน ดูเหมือนว่าเรื่องเมื่อคืนจะยังไม่กลายเป็นข่าว